

kansk kæreste, som hun bliver gift med, og i første omgang slår sig ned i USA, vil statsministerens datter og hendes nye amerikanske mand få ret til at bosætte sig her i Danmark?

Hvis man ser på deres tilknytning, er den vel nærmere til USA end til Danmark. Statsministerens datter kan jo engelsk og dansk. Den amerikanske mand kan formentlig ikke dansk – det går jeg ud fra han ikke kan – og de har boet i USA i måske et halvt års tid. Vil de kunne få lov til at bosætte sig her i Danmark? Det er den form for spørgsmål, jeg synes det er meget, meget relevant at få afklaret, før vi begiver os ud i noget.

Det, som kan ske, er, at man – igen for at kunne leve op til en masse forventning, en masse ting, der er sat op i valgkampen – kommer til at stramme i forhold til en masse rettigheder, som mange danskere mener de har. For det er jo normalt: Der er mange unge mennesker, der tager ud i verden. Det tilskynder vi dem til. De finder kærester ude i verden. De kommer hjem med de kærester. Skal de ikke længere have lov til at blive familiesammenført med deres nye mand, deres nye kone? Det vil jeg godt have vi får en meget klar holdning til.

Den store nyhed i statsministerens åbningstale var jo, at klassekampen er død. Javel, javel. Hvis han mener den form for klassekamp, vi kendte for 50 år siden, så er den jo ikke længere så fremtrædende, som den var dengang. Men det er sådan set en gammel nyhed. Også vi på venstrefløjens er jo udmærket klar over, at konflikterne i dag udspiller sig på en ny måde. Det er ret beset en banalitet.

Hvis statsministeren mener, at sociale konflikter ikke længere er til stede, så er han i bedste fald naiv, i værste fald stærblind. Kampen for social retfærdighed, som jo altid har været drivkraften i klassekampen her i Danmark og globalt, er så sandelig både relevant og nødvendig.

På trods af økonomisk vækst producerer det her samfund social udstødning i et omfang, så vi fortsat har mindst 400.000 mennesker, som er sat uden for arbejdsmarkedet. Det er mennesker, der er sat uden for fællesskabet, men som kunne bruges i fællesskabet, som kunne bruges i vores samfund. For dem er kampen for social retfærdighed – kald det klassekamp eller ej – aldeles nærværende.

Over en milliard mennesker ude i verden må leve for under 1 dollar om dagen. For de fattige i den tredje verden er kampen for global social

retfærdighed da aldeles relevant og nærværende.

Det bliver næsten tragikomisk, når statsministeren erklærer klassekampen for død og så i samme åndedrag fremlægger en række forslag, hvis eneste formål er at genere fagbevægelsen. Det kan ikke fortolkes anderledes, end at regeringen forsøger at undergrave den såkaldte danske model på arbejdsmarkedet, men hvis den vil det, så sig det dog direkte. Jeg vil garantere for, at det ikke kommer til at gå stille af, og så kan statsministeren erklære klassekampen for død nok så mange gange.

Ser man på regeringens politik i øvrigt, er der jo masser af gods fra især Venstres valgkamp. Mantraet er »frit valg«, og det kan på mange måder være fornuftigt nok; det er jo ikke det. Vi bidrager gerne til et velfærdssamfund, som er mindre bureaukratisk, mere demokratisk og mere overskueligt. Men det går jo nok hurtigt op for regeringen, at eksempelvis problemerne på sygehusområdet ikke skyldes mangel på valgfrihed, men derimod mangel på personale, mangel på læger og sygeplejersker osv. Også her vil realiteterne jo indhente regeringen.

Vi, der så sundhedsministeren i TV 2 i aftes, måtte ved den lejlighed konstatere, at manden ikke var helt så kæphøj, som han plejer at være. Da han skulle til at forklare, hvad han ville gøre i forhold til sygeplejerskemangelen, havde han jo ikke det der svar klar lige fra skydebæltet, som han plejer at have; det var sandelig noget med, at det kunne han ikke lige garantere i første omgang, det måtte man se på.

Realiteterne vil også indhente regeringen med hensyn til sygehuspolitikken og med hensyn til velfærdspolitikken, og mantraet om valgfrihed vil jo ikke løse de helt grundlæggende personaleproblemer i den offentlige sektor.

Vi må gå ud fra, at valgfriheden også skal gælde de små i samfundet. Vi ser med andre ord frem til, at der kommer forslag om, at de arbejdsløse og bistandsmodtagerne får valgfrihed i forhold til de aktiveringstilbud, som de i dag spises af med. Når de borgerlige taler om valgfrihed, er det jo aldrig for de små; dér er det kontrol, kontrol, kontrol. Men vi ser frem til, at det vil vise sig, om det skal tages for pålydende, at man vil afskaffe det enorme kontrolsystem, det blanketryteri, det bureaukrati, der er bygget op i hele vores dagpenge-system. Hvornår får de arbejdsløse frihed til et aktiveringstilbud allerede fra den første dag?